

Döblingben a NAGY MAGYAR SZATÍRÁ-t adják. Az örültek menhelyén egy poliükai összeesküvés szálai futnak össze. A politikai cenzúra hivatalnoka – Széchenyi cinkosa – névtelen pamfletet ír a rendszer ellen, majd akkurátusan betiltja. A betiltott könyveket kilopja Széchenyinek. A bukott Bach utódja a BLACK szerzőjével tárgyal az elmegyógyintézetben. A névtelen szerző kiléte már csak a rendőrség előtt titok. Az ápolit kormánylistát készít. Rosencrantz és Guildenstern puhatolja Széchenyi szándékait. A rendőrség nagy erővel csap le a bolondokházára, de bolonddá teszik. Széchenyinél nem találnak semmit. Titkárának szállásán azonban előkerül a NAGY SZATÍRA, hogy betöltse rendeltetését. A rendőrminiszter egészségesnek nyilvánítja Széchenyit. A zárójelentéssel egybekötött halálos ítélet így hangzik: „Az örültekháza az Ön számára megszünt menedék lenni.”

A vég? A végszó.

Széchenyi tudja, most a pisztolyjelenet következik...

Imre Flóra

ROSSZKEDVŰ MORGOLÓDÁS

Micsoda förtelmes puffogatással
 búcsúzkodik el már megint a nyár!
 Szélvihar, dörgés, villámlás – mi végre?
 Kit érdekel ma már, hogy vége?
 Üvegkék ég, forróság és aszály –
 minden megvolt. Mondjuk rá, hogy megérte.
 Mire jó hát ez a színpadiasság?
 A nyárra ősz – a dolgok rendje ez.
 Ami elmúlt, vissza nem fordíthatják
 drámai gesztusok, szónoklatok,
 de még ez a szemlátomást kehes,
 asztmás hörgéssel meg-megszagगतott,
 hol sűrűbb, hol meg csak szemetelő,
 félkontinensnyi zokogás sem.
 Ami lehetett, az megadatott,
 és ami nem, önkívületbe fordult
 szemekkel azt meg minek nézegetnem?
 Különben is, talán lesz még idő.
 Hisz az ember egy bizonyos koron túl
 már ráér várni, miért is siessen:
 úgyis túl hamar eljön a jövő.
 Ugyhogy ne törd magad. Már tudomásul
 vettem a tényt: holnaptól fogva ősz van.
 Majd csak kerül valami kis formás zug

az időben, ahol meg-meghúzódjam,
s elnézegessem azt, ami maradt:
a felhőkre alulról visszatűző,
enyhén vöröses napsugarakat.

A PRÓZA EZ

a próza ez a költészetnek vége
hol egy betevő mítosz már sehol
az ember lassan föl se néz az égre
az esőben mogorván kutyagol

az angyalok lehullatták a szárnyuk
különbén is koldussá lenni szégyen
jó ha az úton száraz lábbal átjut
mit kereshetne hát azon az égen

ne kérdezősködjünk a fák alatt
halmokba gyűlik a tapasztalat
akármilyen színesnek mondanánk is

kíséreljük meg hát belátni hogy
nullánál egy szigorúan nagyobb
amúgy pedig lépjük át a kanálist

Rakovszky Zsuzsa

A CSÚF FODRÁSZLÁNY

Most már biztos nem véletlen: együtt
indultak haza, láttam
a Közért üvegén át: lenmagos kenyerek,
Fa dezodoruk egy közös kosárban...
Leejtettem a táskám, minden a földre dült,
szemceruzám, buszbérletem a sárban.
Fölszedtem, csak a brossom, egy arany A-betűt,
a névnapomra kaptam tőle, azt nem találtam.